

ע' 1209/12

בית המשפט הצבאי לערעורים

בפני כב' ההרכב: אל"ם נתנאל בנישו - אב"ד
 אל"ם אלי וולף - שופט
 אל"ם דני פרידמן - שופט

המערער: נדאל אברהמים עיד חמדי נגנניה, ת"ז XXXXXXXX (באמצעות ב"כ עו"ד סמדר בן נתן)

נגד

המשיבה: התביעה הצבאית (באמצעות ב"כ קמ"ש ערן לוי)

ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש הצבאי שומרון (הרכב בראשות כב' סגן הנשיא רס"ן עמית פרייז וכב' השופטים רס"ן טלי פריד וסרן זאיד פלאח)
 בתיק מס' 6361/03 מתאריך 16.2.05
 (הערעור נדחה)

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סע' 10א](#)

פסק דין

הנשיא אל"ם נ' בנישו:

לפנינו ערעור נגד הרשעת המערער וחומרת העונש שהוטל עליו. ערעור זה נולד בנסיבות חריגות במקצת עליהן נעמוד מיד.

רקע עובדתי

ביום 20.2.05, הרשיע בית המשפט הצבאי בשומרון את המערער בשורה של עבירות ביטחוניות לאחר שמיעת הוכחות. בו ביום, גזר את עונשו ל-17 שנות מאסר לריצוי בפועל, זאת, ללא שהגיש הסנגור, עורך דין רפי מסאלחה, סיכומים לעניין ההרשעה למרות דחיות חוזרות ונשנות שניתנו לו לצורך הגשת סיכומים.

בית משפט זה דן בערעור ההגנה על פסק הדין (ע' איו"ש 1355/05), וקבע כי התיק יוחזר לבית משפט קמא לדיון החל משלב סיכומי ההגנה, זאת משום שלא היה מקום לפגוע בזכותו של המערער אך מהטעם שסנגורו לא עמד בחובתו להגיש סיכומים.

לאחר שהוחזר התיק לערכאה קמא, הוגשו סיכומים מטעם הסנגוריה וביום 29.11.05 ניתנה הכרעת דין חדשה, בה הורשע המבקש בשנית. בגין הרשעה זו הושתו עליו 17 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ביום 25.1.06 הגיש הסנגור דאז, עורך דין מסאלחה, ערעור נגד פסק הדין. ניסיונות לתאם מועד דיון עם הסנגור עלו בתוהו. בלית ברירה, נקבע מועד לדיון על ידי בית משפט זה ללא תיאום עם הסנגור. בקשתו של הסנגור לדחיית מועד זה נדחתה. במועד הדיון לא התייצב הסנגור, אלא שלח עורך דין אחר מטעמו, אשר לא היה ערוך לטעון בתיק וביקש את דחייתו. בית המשפט דחה בקשה זו, אך קיבל את הצעת הסנגור, עורך דין מסאלחה, מפי עורך הדין שהתייצב, לאפשר לו להגיש סיכומים בכתב תוך 10 ימים, תחת דיון בעל פה. יחד עם זאת, הבהיר בית המשפט, באותו מעמד, כי אם לא יוגשו הסיכומים במועד, הערעור יימחק. לאחר חלוף המועד שנקבע להגשת הסיכומים ומספר ימים נוספים, ובהעדר סיכומים מטעם הסנגוריה, הורה בית משפט זה על מחיקת הערעור (ראה ע' 1214/06).

חלפו להן כחמש שנים, וביום 11.12.11, הוגשה בקשת המערער, באמצעות ב"כ החדשה, עו"ד בן נתן, לחידוש דיון בערעורו ([ב"ש 2048/11](#)). בקשה זו התקבלה תוך שנקבע כי ערעורו של המבקש נמחק מבלי שהתקיים בו דיון לגופו של עניין ולנוכח התנהלותו הרשלנית של בא כוחו, אולם אין להעניש את המבקש על חטאי בא כוחו דאז, במיוחד שעה שעסקינן במי שנשפט לעונש מאסר ממושך מאד. מכאן נקבע כי יש מקום לאפשר בחינה מחודשת של טענותיו נגד הרשעתו ונגד גזר דינו, זאת למרות החריגה מעיקרון סופיות הדיון.

בהתאם להחלטה זו, הגישה הסנגוריה את נימוקיה לערעור הנוכחי ואף נשמעו טיעוני הצדדים.

כתב האישום

ערעור זה מופנה כאמור, נגד הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא בעניינו של המערער.

כתב האישום בבית משפט קמא ייחס למערער את העבירות הבאות:

1. **ירי לעבר אדם** - בכך שבחודש פברואר לשנת 2001, ביצע המערער, יחד עם אחרים, ירי

לעבר גייפ של כוחות הביטחון;

2. **החזקת כלי ירייה** - בכך שבמספר מועדים בשנים 2001 ו- 2002, החזיק המערער מטעני צינור, M16 ואקדח;
 3. **סחר בציוד מלחמתי** - בכך שבמהלך שנת 2002, מכר המערער לאחר רובה קלציניקוב ושתי מחסניות;
 4. **ירי לעבר אדם** - בכך שבחודש מרץ לשנת 2002, במשך ארבעה ימים וביחד עם אחרים, ניהל המערער קרבות ירי לעבר כוחות הביטחון;
 5. **חברות בהתאחדות בלתי מותרת** - בכך שהחל מחודש אפריל לשנת 2002 ועד למעצרו, היה המערער חבר בארגון "גדודי חללי אל אקצא";
 6. **ייצור חומרי חבלה** - בכך שבחודש ספטמבר לשנת 2002, ריסק המערער קרח והעבירו לאחרים שעסקו בייצור מטעני חבלה, ובכך שבחודש נובמבר לשנת 2002 ביקש המערער מאחר גלון חמצן והפנהו לאדם שברשותו חומר זה;
 7. **ירי לעבר אדם** - בכך שבתחילת שנת 2003, יצא המערער בשלוש הזדמנויות, יחד עם אחרים, על מנת לבצע ירי לעבר כוחות צה"ל.
- במהלך בירור האשמה, חזרה בה התביעה מפרט האישום השלישי.

פסק דינו של בית משפט קמא

בית משפט קמא קבע כי עדותם של העדים המפלילים **אשרף אבו אל היג'א, סעיד טובאס, חליל מוסא (אחמד) ו-מחמד אבו רוב** בבית המשפט לא הייתה אמינה מסיבות שונות, ובכללן סתירות פנימיות אשר התגלו בגרסאות שמסרו. חלק מן העדים טענו כי לא הכירו את המערער או כי הפלילו אדם אחר, אולם באמרותיהם ציינו פרטים מוכמנים על אודות המערער. בדברי כל העדים לעיל, הייתה ניכרת מגמת הרחקה מהמערער ומכל הכרוך בהפללתו. יתרה מכך, השוטרים גובי האמרות שהעידו, הזימו את טענותיהם של חלק מהעדים באשר להתנהלותה של חקירתם שהובילה, לדבריהם, להפללת המערער. אשר על כן, קבע בית המשפט כי יש להעדיף את אמרותיהן המשטריות, שהוגשו במסגרת [סעיף 10א לפקודת הראיות](#), על פני עדותם על זוכן העדים.

לעניין עדותו של **כמאל אבו וער**, שטען בבית המשפט כי אמנם הפליל בחקירתו אדם בשם נדאל נעיניעה, אך לא מדובר במערער, נהג בית המשפט קמא בעדותו מנהג פלגינא דיבורא, שכן התרשם כי העד הפליל את המערער במשטרה אך בבואו לבית המשפט, ביקש לגונן עליו ועל כן הסיט את אור הזרקורים ממנו לעבר דמות דמיונית. עוד נקבע כי אין סיבה לפקפק בכך שהעדים כולם, מסרו את אשר מסרו על אודות המערער שלא מתוך כוונה לטפול עליו אשמות שווא.

אמרת המערער, בה הודה בחשדות אשר יוחסו לו בפרטי האישום ראשון, שני, חמישי, שישי ושביעי, הוגשה לבית המשפט בעקבות עדותו של גובה האמרה ולאחר שהסנגור מסר כי אין לו כל התנגדות לקבילותה אלא למשקלה. זאת, באופן משלים להצהרת ההגנה כי אין למערער טענות זוטא ולכך שבחקירתו הנגדית של גובה האמרה לא נשאלה כל שאלה ממנה השתמעה כל טענה

כזו. יחד עם זאת, בעדותו, טען המערער כי תוכן אמרתו אינו אמת וכי שיקר, נוכח לחצים פיזיים ונפשיים וכן אלימות ואיומים שחווה מצד חוקרי השב"כ שאף הכתיבו לו את תוכן האמרה. בית המשפט קמא קבע כי אין לטענות אלה ערך, הן לנוכח קו ההגנה הנבחר והן לאחר שבחן לגופן. כתוצאה מכך, מצא בית המשפט קמא להעניק לאמרתו של המערער משקל מלא.

בבוחנו את הראיות, מצא בית המשפט קמא תוספות ראייתיות מסוג "דבר מה" להודאת המערער, בדברי עדים אחרים, בכל הקשור לפרטי האישום הראשון, השני, החמישי, השישי והשביעי וכן תוספת ראייתית מסוג "חיזוק" לפרט האישום הרביעי אשר התבסס על הפללת המערער.

לאור מסקנותיו אלו, הרשיע בית המשפט את המערער בפרטי האישום הראשון והחמישי כלשונם. בית המשפט אף הרשיע את המערער בפרטי האישום השני, הרביעי והשישי בסייגים מסוימים המפורטים בהכרעת דינו. עוד הרשיע בית המשפט קמא את המערער בפרט האישום השביעי, בעבירה חלופית שעניינה ניסיון לירי לעבר אדם. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעניין העונש, גזר כאמור בימ"ש קמא על המערער 17 שנות מאסר לריצוי בפועל וכן מאסר מותנה.

נימוקי הערעור

לבאת כוח המערער מספר טענות נגד הכרעת הדין. ראשית, טענה הסנגורית כי טעה בית המשפט קמא עת בחר להסתמך על הודאתו המשטרית של המערער, עליה לא חזר בבית המשפט, שכן לטענתה מדובר בהודאת שווא שניתנה כתוצאה מלחץ בחקירה. מכאן, כי לשיטתה, יש לתת אמון בעדותו של המערער בבית המשפט ולא באמרתו המשטרית ולזכותו בהתאם.

שנית, נטען כי שגה בית המשפט קמא בבחרו להעדיף את אמרותיהן המשטריות של כל עדי התביעה על פני עדותם בבית המשפט. אף מכאן סבורה הסנגורית כי יש לזכות את המערער.

הסנגורית לא התעלמה מן הכלל לפיו בית המשפט שלערעור אינו מתערב בממצאי מהימנות, אולם טענה כי בענייננו אין לכלל זה תחולה, מאחר שמסקנתו של בית המשפט קמא מתבססת על ניתוח לוגי הגיוני או על ניסיון החיים.

עוד נטען כי שגה בית המשפט קמא עת בחר להסתמך על אמרות המפלילים ללא חיזוק חיצוני אובייקטיבי. לחילופין, נטען כי לא מדובר במסכת עובדתית אחת וכי לא הוצגו חיזוקים ראייתיים נפרדים כנדרש.

לעניין העונש נטען כי הוא מופלג בחומרתו, שכן מדובר במקרים ללא הוכחה חיצונית להתרחשותם או לגרימת נזק כלשהוא. הסנגורית אף ציינה כי המערער נלווה לאחרים ולא היה יוזם האירועים.

התביעה הצבאית סמכה ידה על הכרעת דינו של בית המשפט קמא וטענה כי אין עילה להתערב בה.

לדידה, טענות ההגנה המופנות כלפי אמרתו של המערער נוגעות לעצם קבילותה. על כן, ראוי היה לבררן במשפט זוטא, ומשנכבשו עד לשלב מאוחר הן חסרות משקל. כן נטען כי קביעותיו של בית המשפט קמא התבססו על שמיעת עדויות והכרעה ביניהן על בסיס של מהימנות, זאת אף אם לא צוין המונח "מהימנות". לטענת התביעה, להודאתו המשטרית של המערער משקל פנימי גבוה וכן תימוכין חיצוניים. עוד ציינה התביעה כי, לגישה, כתב האישום מהווה מסכת עובדתית אחת, שכן רוב הפעילות המיוחסת למערער בוצעה במסגרת ארגון אלאקצא.

לעניין העונש, טענתה התביעה כי זה סביר בנסיבות המקרה. התביעה הדגישה את אופי הפעילות הטרוריסטית שכללה השתתפות רב פעמית בפיגועי ירי בנשק אוטומטי לעבר כלי רכב נוסעים. התביעה הוסיפה כי גם פרטי האישום הנוספים בעניין יצור חומר נפץ והשתתפות בחילופי ירי עם כוחות צה"ל הינם חמורים, במיוחד על רקע המצב הביטחוני הקשה ששרר אז באזור.

דין והכרעה

קבילות הודאת המערער ומשקלה

בימ"ש קמא ביסס את ההרשעה בעיקר על הודאת המערער במשטרה. במהלך המשפט, לא הביעה ההגנה כל התנגדות לקבילות הודאה זו, אלא למשקלה. אולם, בעדותו טען המערער טענות רבות נגד קורותיו בחקירה. בסיכומי ההגנה נטען כי מדובר באמרת שווא שנמסרה כתוצאה מלחץ החקירה ואיומים מצד החוקרים וכי משקלה אפסי.

כאמור בהכרעת דינו, לא שוכנע ביהמ"ש קמא כי מדובר באמרת שווא. למרות שאמרה זו הוגשה בהסכמתו של סגורו דאז, עו"ד רפי מסאלחה, תוך שהאחרון מציין כי אין לו כל התנגדות לקבילות האמרה אלא רק למשקלה, בחן ביהמ"ש קמא את טענותיו של המערער כנגד קורותיו בחקירה.

לאחר שבחנתי את טענותיו של המערער נגד האמרה, מסכים אני כי יש לדחותן. המדובר באמרה עשירה בפרטים, הכתובה בכתב ידו של המערער ובאופן אסוציאטיבי ולא דווקא כרונולוגי, אשר משתלבת עם מארג הראיות בתיק. המערער ממקם את עצמו בעשייה העבריינית באופנים שונים לא תמיד כ"ראש הפירמידה", אלא לעיתים מזומנות כמי שהגיב בלבד ליוזמות של אחרים. תיאור זה, אינו עולה בקנה אחד עם המצופה מהודעת שווא הנובעת מלחצים חיצוניים.

בנוסף, המערער העיד כי לא הודה בכל החשדות אשר יוחסו לו חוקריו, בין היתר פיגועים שגרמו למוות. גם בכך יש כדי ללמד כי הודאתו של המערער היא פרי רצונו ולא תכתיב של חוקריו. לא זו אף זו, אלא שאם אכן סבל המערער מחקירה קשה שכללה אמצעים פיזיים ואף איומים קשים, צפוי היה שיוודה בשלבים ראשוניים של החקירה ולא כך. גם בעובדה זו יש כדי להפחית את משקל טענתו, אשר כאמור, אף לא זכתה לאישור או לביסוס חיצוני כלשהוא. ההיפך הוא הנכון, בית המשפט נתן אמון מלא בעדותו של גובה האמרה, שהוא העד היחיד הרלוונטי לעניין זה, שעלה על דוכן העדים.

כן יש לציין כי המערער שטח את טענותיו כלפי האמרה אך בפרשת ההגנה, וכי נוסף על הסכמת הגשת אמרתו, לא נשאל גובה האמרה בנושא, עת נחקר על דוכן העדים. למותר לציין כי ההגנה לא ביקשה להעיד עדים נוספים אשר היו עשויים לתמוך בטענות המערער.

ואכן, הטענות שהעלה המערער בפרשת ההגנה בנוגע להתנהלות חקירתו הן טענות כבושות אשר לא נטענו קודם לכן, הן במישרין, שעה שסנגורו של המערער ציין כי אין בידו טענות זוטא, והן בעקיפין, במהלך מתן עדותו של גובה האמרה, השוטר רס"מ מחמד חאלדי בבית המשפט קמא, אשר לא נשאל בעניין זה כלל. מכאן, כי אין לקבל את טענת ההגנה בערעור, לפיה התביעה לא הביאה ראיות לסתור את טענותיו של המערער בנושא.

בנושא זה יש להבהיר כי בית המשפט קמא בחן את אמרתו של המערער, הן בשאלת הקבילות והן בשאלת המשקל וקבע כי האמרה קבילה משלא הוכח כי היא ניתנה כתוצאה מלחצים כאלה ואחרים בחקירה וכן כי יש מקום להעניק לה משקל מלא, לאור הנימוקים האמורים בהכרעת הדין ובמרכזם הנימוקים המוזכרים לעיל.

זאת ועוד, בניגוד לטענת ההגנה בערעור, לפיה בית המשפט קמא לא קבע ממצא שלילי ביחס לאמינות המערער אציין כי בהכרעת הדין נקבע מפורשות כי המערער הינו בלתי מהימן, זאת במיוחד לעניין הנסיבות שהובילו אותו למסור את אמרתו המשטרית (ראה עמ' 12, ש' 14-17 להכרעת הדין).

העדפת אמרותיהם המשטריות של העדים

טענתה השנייה של ההגנה בערעור כי טעה בית משפט קמא עת בחר להעדיף את גרסתם המשטרית של עדי התביעה, למרות חזרתם מגרסה זו בבית המשפט.

כידוע, הלכה פסוקה היא כי, ככלל, אל לה לערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים ובקביעות של מהימנות שפסקה הערכאה הדיונית: "... ההלכה הנוהגת היא שעל ערכאת הערעור למעט להתערב בקביעות של עובדה ובמצאים של מהימנות של הערכאה הדיונית, שהרי בידי הערכאה הדיונית הופקדה מלאכת ההתרשמות מהנאשם, מהמתלונן ומיתר העדים, מהתנהגותם של העדים ומאופן מסירת דבריהם. להתרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית, הרואה והשומעת את העדים, יתרון מובן מאליו על פני התרשמותה העקיפה של ערכאת

[הערעור... " \(ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2008\(3\), 1969, עמ' 1979, וראו גם עד"י 4090/06 התוב"ץ נ' רימאוי\).](#)

בימ"ש קמא התרשם מן העדים באופן בלתי אמצעי ומצא להעדיף את אמרותיהם המשטריות על פני עדותם בפניו. בית המשפט נימק היטב את החלטתו, שנבעה בעיקר מחוסר האמון בדברי העדים בבית המשפט. בית משפט קמא הכריע כי גרסתו של העד **אשרף אבו אל היג'א** הייתה לקונית ומתחמקת, כי גרסתו של העד **סעיד טובאסי** רוויה סתירות וכוללת טענות מופרכות (למשל אי היכרות עם המערער- זאת לאור תוכנה של האמרה וכן לאור אמרתו של המערער) וכי גרסתו של העד **חליל מוסא (אחמד)** ניתנה במגמה להרחיק את המערער מהפללתו בצורה מלאכותית, תוך שימוש בסתירות ותמיהות. עוד קבע ביהמ"ש קמא כי גרסתו של העד **כמאל אבו וער**, בה לא נמצאו סתירות או סממני חוסר מהימנות אחרים, עמדה בסימן הסתת ההפללה שמסר העד לגבי המערער במשטרה, אל עבר דמות דמיונית ולכן נהג בה מנהג "פליגנא דיבורא", וכי גרסתו של העד **מחמד אבו רוב** הייתה אף היא מוטה במכוון לטובת המערער, תוך ניסיון עקבי לייחס מעשיו לאחר.

ההרכב הנכבד קמא פרט כראוי את שיקוליו בעניין זה וכולם מתייחסים למהימנות עדי התביעה. בנסיבות אלה, איני רואה מקום להתערב בממצאים שקבע בית המשפט קמא.

בדומה, בית המשפט נימק כראוי את קביעתו לפיה העדים מוסרים באמרותיהם פרטים מפלילים על המערער ולא על אדם אחר בעל פרטים דומים. בנוסף, ההגנה לא הציגה כל עדות או ראיה לשם הוכחת טענתה כי קיים אדם נוסף עם אותם פרטים כשל המערער. אף לדברי המערער, ארבעת האנשים העונים לשמו, אינם בגילו ומכאן כי לא קיימת דמות של אדם שאינו המערער ושפרטיו תואמים את דברי העדים. יש לזכור, כי העדים מסרו פרטים מזהים נוספים מעבר לשמו הפרטי ושם משפחתו, אשר גם הם תואמים לפרטי המערער.

תוספות ראייתיות

בעניין התוספת הראייתית הנדרשת, טענה ההגנה כי לא קיימת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה" לפרט האישום הראשון, שכן העדים המפלילים מוסרים פרטים רלוונטיים על המערער אך לא בפרק הזמן הרלוונטי.

הלכה היא כי אין לבסס הרשעה על הודאתו של נאשם, אלא אם יש לצידה תמיכה ראייתית מסוג "דבר מה נוסף". קיים מתאם הפוך בין משקל ההודאה ובין משקלה של התוספת הראייתית הנדרשת: ככל שמשקלה העצמי של האמרה גדול יותר, יקטן המשקל הנדרש מהתוספת הראייתית. לעומת זאת, אם המשקל העצמי של האמרה נמוך, יהיה צורך בחיזוק ראייתי מוגבר (ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' יוסף בן שלמה כהן, פ"ד מח(1), 62, עמ' 67-68, ובאזור עד"י 1780/08 התוב"ץ נ' זכאונה).

ראיה זו, תפקידה לאמת מקצת דברי הנאשם על מנת לשלול אפשרות כי הודה הודאת שווא. על כן, אין היא נדרשת להתייחס לנקודה שבמחלוקת בין הצדדים או לסבך את הנאשם בעבירה (עד"י איו"ש [1654/06](#) **התוב"צ נ' אבו שראר**).

בנסיבות שלפנינו, נתן בימ"ש קמא משקל רב להודאת המערער במשטרה (עמ' 3 להכרעת הדין). לאור זאת, מצא כי ניתן להסתפק בתוספת ראייתית מאמתת בכל הנוגע לפרטי האישום הראשון, השני (פרשיה שנייה ושלישית), החמישי והשישי (פרשייה ראשונה). בית המשפט הצביע על אמרות העדים המפלילים השונים (בהתאמה לפרטי האישום האמורים) כתוספת ראייתית מספקת על מנת לאמת את אמרת המערער.

לגבי פרט האישום הראשון קבע ביהמ"ש קמא כי למרות שהעדים המפלילים מוסרים מידע על אודות השתתפות המערער בביצוע פיגוע ירי במועדים אחרים, די בכך על מנת לתמוך בהודאת המערער באמרתו המשטרית. בנסיבות תיק זה, יש לאמץ את קביעתו של בית המשפט קמא בנקודה זו. בנוסף, יש לציין כי הראיות החיצוניות המפלילות מלמדות על כך כי המערער נהג להיות חמוש ברובה מסוג M-16, כלי הנשק באמצעותו הודה שביצע את הירי המיוחס בפרטי אישום אלה. גם עובדה זו מהווה תוספת ראייתית מאמתת לאמרתו המשטרית של המערער.

נוסף על האמור, לא מצאתי פגם בקביעת בימ"ש קמא לפיה יש בדבריו של המערער כדי להוות דבר לחיזוק להפללתו של **כמאל אבו וער** ביחס לפרט האישום הרביעי. כפי שציין בימ"ש קמא בהכרעת דינו, הדברים שמסר העד, לפיהם המערער נטל חלק בירי לעבר חיילי צה"ל עם כניסתם למחנה ג'נין, במהלך שלושה ימים, באמצעות רוס"ר M-16, מוצאים חיזוק באמרתו המשטרית של המערער שהודה כי שלח ידו, הגם שבאירוע אחר, בירי לעבר חיילי כוחות הביטחון באמצעות אותו כלי נשק. עם זאת, משלא מצא בית המשפט קמא הוכחה לנוכחות רציפה של המערער במשך שלושת הימים באירוע האמור, הרשיעו בפרט אישום זה בסייגים.

אגב כך אציין כי אין בסיס לטענת ההגנה בערעור לפיה בית משפט קמא לא עמד על קיומה של תוספת ראייתית לכל אחד מפרטי האישום. מהכרעת הדין קמא עולה בבירור כי נמצאה תוספת ראייתית לכל פרט ופרט בו הורשע המערער.

בעניין זה יש להדגיש כי אמנם לא נמצאו ראיות פורנזיות לעבירות, ואולם אלה אינן נדרשות שעה שבפנינו חומר ראיות לא מבוטל אשר נאסף מפיהם של חמישה עדים מעורבים שתמכו אלה בדברי אלה.

נוכח כלל האמור, לא מצאתי פגם במסקנת בית משפט קמא כי פרטי האישום האמורים הינם מבוססים כראוי ומכאן כי יש לדחות את ערעור ההגנה על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

הסנגוריה סבורה כי בנסיבות המקרה, העונש שהושת על המערער (17 שנות מאסר לריצוי בפועל) הינו חמור באופן קיצוני ואינו תואם את רף הענישה המקובל, זאת מאחר ולא היו כל נפגעים וכן כי לא נגרם כל נזק ממעשיו של המערער.

לאחר ששמענו את בעלי הדין ולאחר עיון בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, נראה לנו, כי העונש שגזר בית המשפט הנכבד קמא אינו חורג מרמת הענישה המקובלת והראויה.

המערער היה מעורב במספר רב של אירועי ירי לעבר מטרות קונקרטיות ואף ניסיונות לירות לעבר כוחות צה"ל. פעילות זו נפרשה על פי תקופת זמן לא מבוטלת ולא ניתן לקשור אותה לפרץ אלימות רגעי באזור. המערער פעל במסגרת ארגון צבאי במהותו, גדודי חללי אלאקצא, ובמסגרת זו אף סייע לאחרים להכין מטעני חבלה רבים.

בסוג זה של עבירות, המבוצעות על רקע אידיאולוגי מובהק וכשהנאשם עושה כל שביכולתו על מנת לגרום לתוצאות חמורות, עיקר הענישה מופנה כלפי פוטנציאל הסיכון הטמון במעשים גם אם אלה לא הביאו לפגיעה בנפש או ברכוש.

כל העבירות האמורות בוצעו עד לסמוך למעצרו, כאשר המערער כבן 30, ובעברו הרשעה קודמת בהנחת מטעני חבלה וחברות בהתאחדות בלתי מותרת. על רקע כלל האמור יש לקבוע כי המערער ידע היטב מהי המשמעות של מעשיו אותם ביצע מתוך בחירה והבנה מלאה של התוצאות העלולות להיגרם, הן כלפי הציבור והן כלפי עצמו.

לנוכח האמור, נראה כי אכן ראוי היה להטיל על המערער עונש מאסר ממושך ומרתיע, בהתאם לפסיקת בית משפט זה אשר צוטטה בגזר הדין קמא.

מכאן, כי אין הצדקה להתערב בפסק דינו של בית משפט הנכבד קמא.

השופט אל"ם א' וולף:

אני מסכים.

השופט אל"ם ד' פרידמן:

אני מסכים.

הוחלט כאמור, בפסק דינו של הנשיא אל"ם נ' בנישו.

ניתנה היום, 11 ביולי 2013, ד' באב התשע"ג, בנוכחות המערער, ב"כ המערער והתוב"ץ.

(-)

(-)

(-)

שופט

אב"ד

שופט

רמ"שית : שירה גביון

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נתנאל בנישו 54678313-1209/12

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה